

СОНЕЧКО

„The Sun“

„Die Sonne„

№ 7 — 8. СЕРПЕНЬ. 1947.

ГАЗЕТА ДЛЯ МАЛЯТ

РІК ВИДАННЯ I.

Ціна 1.50 н. м.

УКРАЇНА

Славна, чудова земля — Україна.
Від півночі ліси ту землю вкрили, далі гайки, левади оточили чистенькі села, чи глибокі балки.

На півдні — степи несяжні розляглися.
З заходу мальовничі, круті гори, на найвищих навіть влітку сніг лежить білими шапками. Звуться ті гори — Карпати.

Помережали землю Українську численні більші і менші річки. Багато їх на Україні і риби в них багато. Найбільша, наймогутніша річка, така що про неї і в цілому світі знають, — Дніпро. Котить він свої води прямо в море. А море те називається — Чорне море.

В Чорне море вливаються ще інші великі річки: бистрий Дністер, Бог.

На горах, над Дніпром вилискує золототерханий Київ — найбільше, найславніше місто на Україні, давня столиця України. Є ще славні міста — Львів, Острог, Полтава.

Багато міст на Україні, а ще більше сел та хуторів. Гарні ті села! Чепурненські хати оточені вишневими садками, квіти біля хат цвітуть.

В степах моголи стоять, нагадують про колишню славу України, про козаків-запорожців, лицарів українських, — про походи й бої за славу й волю рідного краю.

І багата земля Українська.

Під землею — вугілля залягло, добувають його люди в шахтах. В Дніпровому лимані та в горах сіль добувають. Біля гір нафта б'є з під землі.

А на полях, в степах — який хліб родить! І пшениця, і жито, і ячмінь, і кукуруза. І багато його родить — і своїм людям хватить їсти, ще й іншим хватить дати.

А городи, а баштани...

Та на баштанах такі кавуни виростають, що чоловік і підняти його не може. А дині такі запашні та солодкі, що хто й не хоче то їсть та хвалить.

А сади! Чого тільки нема в тих садах... І яблуні, і груші, і сливки, і морелі, вишні, черешні, малини, порічки.

Багата, чудова і славна наша рідна Україна.

Шана старшим

Діти любі, каже мати,
Треба старших шанувати.
То дасть Господь всього світа
Вам прожить довгі літа.

Варт пошани сивий волос,
І старенький тихий гблос,
І тим зморшкам придивиться:
Станьте ближче, поклоніться!

До науки діти

Ой, учіться, діти любі,
Хоч ви ще маленькі;
Без науки нині люди
Дуже всі дурненькі.

Як Івась не навчиться,
То Іван не зможе;
Молоденький вік минає
Швидко, мій небоже.

Ну ж до книжки, доню любя,
Та й ти сину жвавий,
Пильним дітям помогає
У всім Бог ласкавий.

До рідного краю

Гори сині, ріки чисті,
Ниви рівні, колосисті,
Чи у щасті, чи в недолі
Не забуду вас ніколи.

Завтра так же, як і нині,
Дома як і на чужині,
Рідний краю, рідні люди,
Я люблю вас все і всюди.

Після жнив лежали ниви, колючою стернею вкриті.

Копи вже повозили та поскладали на току і в клунях. Пізніше, як упораються люди з роботою в полі — будуть молотити.

А спочатку орати треба на озимину.

Запріг тато волів, на воза поклав плуга, та й поїхали в поле орати. Тато за плугом йтиме, а Петрусь волів поганятиме.

Приїхали до своєї нивки. Волів з воза випрягли, до плуга впрягли, а воза на межі лишили.

Гейкнув Петрусь на волів, рушили круторогі. Тато натиснув на плуга — і м'якко одвернулася перша скиба землі. Дійшли так до кінця ниви — назад повернули.

Скиба за скибою, лягала земелька, повернута плугом стернею до низу.

Так працювали до полудня.

В полудень мама принесла обідати. Пообідали, відпочили трохи під возом в холодочку, волів нагодували, — та й знову до роботи.

Працювали до вечора, і скінчили орати одну нивку. Завтра другу оратимуть.

Приїхали додому. Тато почистив плуга. Петрусь погнав волів до річки напувати.

Зайшли по коліна в воду і з насолодою пили воду. За цілий день наробилися — тепер спочивали.

Загнав Петрусь волів, кинув їм свіжого сіна в ясла, і сам пішов вечеряти.

За вечерею тато хвалив Петруся перед мамою; казав, що з нього добрий робітник буде, бо й тепер добре батькові помагає.

Солодко заснув Петрусь того вечора. Напрацювався за день.

Галина С.

СКОРОМОВКА

Ти не рюмай, не плач,
Он бач оре орач?
Біжи йому помагай,
І воликів поганяй!

Яблуня

Росла в саду яблуня. Весною вкрилася яблуня зеленими листочками. І кажуть вони яблуні:

„Ми всьому дереву краса!“

А яблуня усміхнулася і каже

„Поживемо — побачимо!“

Пришов час і яблуня вкрилася блідорожевим запашним цвітом. Навколо квіточок бджілки літають, милуються люди гарними квіточками. І кажуть квіточки до яблуні:

„Ми всьому дереву краса!“

А яблуня усміхнулася і каже:

„Поживемо — побачимо“.

Незабаром цвіт зів'яв, і з'явилася зав'язь. Прийшло літо. Сонечко гріло, припікало. Ма-

ленькі пуп'янки — яблучка росли, наливались солодким соком.

На кінець літа яблучка вирости, налилися, бочки в них почервоніли.

Тоді яблуня сказала:

„От моя краса!“

І правда. Яблука — то краса яблуні. Смачно яблучко з'їсти, смачна з яблучок мармолядка. А з насіння яблучок, коли їх посадити, виростуть нові яблуні.

Б.

ОГОЛОШЕННЯ

ВИДАВНИЦТВО ГАЗЕТИ „С О Н Е Ч К О“ просить ВИХОВАТЕЛЬКОК ДИТЯЧИХ САДКІВ І ВЧИТЕЛІВ П Е Р Ш И Х КЛАС НАРОДНОЇ ШКОЛИ Н А П И С А Т И, НА Я К І Т Е М И ХОТІЛИ Б ВОНИ МАТИ М А Т Е Р ' Я Л И В ГАЗЕТІ ДЛЯ Р О Б О Т И З ДІТЬМИ.

Бджолина перемога

1.

Дзум — дзум — дзум,
Дзинчить, сопілка
В теплій ранковій імлі.
Це прокинулася бджілка
На дубочку, у дуплі.
І з дупла немов із хатки.
Вилітають волохатки.
Назбирають меду досить
І додому все односять
До клітинок щільників.
Для личинок — мамоків.

2.

А у лісі, у барлозі, у норі.
Де шумлять високі сосни угорі.
Де пруткі стрибають білки з верховіть,
Жив кошлатий непривітливий ведмідь.
От вилазить клишоногий у ночі,
Та як піде без дороги у кущі.
Та до спілої малини добреде —
Аж оскома на старого нападе.
Буркотить незадоволено ведмідь:
Чим би це мені солодким закусить?
Десь недавно я почув, що у бджілок
Солоденький та пахучий є медок.
От по лісі я піду, піду, піду.
І бджілок отих знайду та нападу.

3.

Та почув це світлячок,
Зеленавий червячок.
Він ліхтарик засвітив
І комарика збудив.
„Ой, комарю, любий брате!
Треба бджіл порятувати,
Бо на них напасти хоче
Лютий велетень — ведмідь“...

І понісся серед ночі
Тонконогий молодець
На узлісся, на дубочок
Без дороги, навпростець.

Бджоли, бджоли,
Годі спати!
Вилітайте геть із хати,
Бо на вас напасти хоче
Лютий велетень — ведмідь.

4.

А вже ворог посувається вперед.
Чути шорох пробігас між дерев.
Чути хрускіт під вагою підошов —
Це ведмедище до дуба підійшов.
Ось підходить волохатий та старий.
Сесь підводить хижку пащу до гори...
Ось він лізе по дупластому дубку:
— Зараз, зараз покуштую я медку.
Тут бджілки усі до зброї:

Дзум, дзум, дзум.

Як знялися цілим роєм —

Дзум, дзум, дзум!

Загуділи, задзичали
На весь ліс,
І ви'ялися гострі жала
Звірю в ніс,
Не відпускають смілі бджоли
Розбишаку ні на мить,
Покотився аж додолу
Переляканий ведмідь.
Ну й було ж тут реву, реву.
Як тікав він до норі,
Навіть білки на деревах
Реготалися вгорі.

Н. Забіла.

Казка про КОЗУ-ДЕРЕЗУ

(ТАК, ЯК КАЖУТЬ У ПОЛТАВЩИНІ).

(Записала ОЛЕНА ПЧІЛКА).

Був собі дід та баба і було в їх двоє дітей, син і доня. От, дід купив собі на ярмарку три кози; каже: „Єсть у мене кому пасти“.

Посила ж дід сінка кіз пасти, та й наказує: — Гляди ж ти мені, добре паси. Бо як будуть кози не напасені, то погано тобі буде.

Хлопчик погнав кіз на хорошу травицю; пас, пас тих кіз як найкраще. Увечері погнав їх до двора.

Дід вийшов на зустріч, став на воротах у червоних чоботях і питається:

— Кози мої любі, кози мої милі,
Чи ви пили, чи ви їли?

А кози йому одказують:

— Ні, дідусю, не пили, не їли.
Бігли через місточок,
Ухопили кленовий листочок,
Бігли через гребельку,
Ухопили водиці крапельку,
Тільки ми пили й їли. —

Розгнівався тоді на хлопця дід і на покуту підвернув його під корито.

Другого дня посила дід дочку, та й знов наказує, щоб добре напасла кіз, бо як не напасе, то й їй покута буде.

Погнала дівчина кіз; пасла, пасла, і на луці, й під ліском, напасла добре й жене ввечері кіз додому.

А дід знов вийшов на зустріч, став у воротах у червоних чоботях, та й питає:

— Кози мої любі, кози мої милі,
Чи ви пили, чи ви їли? —

А кози знов одказують:

— Ні, дідусю, не пили, не їли.
Бігли через місточок,
Ухопили кленовий листочок,
Бігли через гребельку,
Ухопили водиці крапельку,
Тільки ми пили й їли.

Розгнівався дід на дочку, — підвернув і її під корито.

Другого дня посилає вже бабу. — Іди ти, — може вже ти напасеш як слід.

Погнала баба кіз; пасла, пасла, на самім крацім пастовні. Увечері жене додому.

Знов вийшов дід, знов попитав, знов кози сказали:

„Ні, дідусю, не пили й не їли“.

Підвернув дід і бабу під корито. Та й погнав

кіз уже сам. Пас, пас їх, уже де сам знав, а надвечір погнав додому; та забіг поперед, став на воротах у червоних чоботях і питає:

— Кози мої любі, кози мої милі,

Чи ви пили, чи ви їли? —

А кози й йому брешуть те саме: „Ні, дідусю, не пили, не їли!“

От, тоді побачив дід, що кози все брешуть, повипускав бабу, сина й дочку з-під корита, а на кіз розсердився так, що заходився всіх їх різати. Зарізав одну козу, зарізав другу, — третю тільки що почав різати, вже й пів-бока облупив, а вона вирвалась і втекла.

Утекла та коза, та й заховалась у лисиччиній хатці.

Прибігла лисичка з ловів до своєї хатки, коли чує, щось у її хатці товчеться. Вона й питає:

— Хто, хто в лисиччиній хатці?

А коза їй відповідає:

„Я Коза-Дереза,
Пів бока луплена,
За три копії куплена,
Тупу-тупу ногами,
Сколю тебе рогами,
Лапками затопчу,
Ріжками загребу,
Хвостиком замету,
Гам тебе з'їм“.

Злякалась лисичка, втекла геть; сіла під ліском та й плаче.

Іде ведмедик, та й питає її: — Чому це ти, лисичко, плачеш?

— Як же мені не плакати, — каже лисичка, — коли в мою хатку щось убралось, таке страшне, що хоче мене з'їсти.

— Не плач, лисичко, я його вижену! — каже ведмідь.

Пішов. Підступив до хатки, та й питає:

— Хто, хто в лисиччиній хатці?

А коза — й йому те саме:

— Я Коза-Дереза,
Пів-бока луплена,
За три копії куплена,
Тупу-тупу ногами,
Сколю тебе рогами,
Лапками затопчу,
Ріжками загребу,
Хвостиком замету,
Гам тебе з'їм!

Злякався й ведмедик, утік...

Знов сидить лисичка й плаче.

Іде вовк, побачив лисичку, та й каже: —
Здорова була, лисичко-сестричко. А чого це ти
плачеш?

— Як же мені не плакати. — відказує ли-
сичка, — коли в мою хатку отаке й таке вбра-
лося.

— Не журись. лисичко-сестричко, — каже
вовк, — ось я його вижену.

Коли й вовчика так само злякала коза, —
втік і вочик.

Біжить зайчик, угледів лисичку й гукає: —
Добрідень вам, тіточко, чого це ви плачете?

Лисичка й йому розказала про своє лихо.

— Не журіться, тіточко, — каже зайчик, —
ось я піду. того ворога вижену.

— Ой, зайчику! — каже лисичка, — куди то-
бі! не такі були, як ти, та й ті не могли нічо-
го зробити, то де вже тобі вигнати!..

— Ні, вижену! ось побачите, тіточко! — ка-
же зайчик.

Коли як постукав лапкою в двері, та як оз-
валася до його Коза-Дерева, як гукнула —
„Гам тебе з'їм“ — то зайчик страшенно зля-
кався: та як побіг од хатки, тільки ніжками
замелькав!..

Знов лисичка плаче! — ніхто її не порятує!..

Коли це лізе стежечкою рак. Побачив лисич-
ку й теж питає, чого вона плаче. Розказала й
йому лисичка, що отаке й таке горенько.

— Не журись — каже рак, — ось я вижену!

А лисичка тільки головою покивала: — Де
вже, — думає, — рак вижене!.. Коли ведмідь
та вовк бралися й то не вигнали, а то б таке
мале, незначне вигнало.

Коли рак як поліз, як поліз, доліз до лисич-
чиної хатки, та й питає: — Хто, хто в лисич-
чиній хаті?

Коза й йому те саме:

„Я Коза-Дерева,
Пів-бока луплена,
За три копи куплена,
Тупу-тупу ногами,
Сколю тебе рогами,
Лапками затопчу,
Ріжками загребу,
Хвостиком замету,
Гам тебе з'їм!“

А рак на теє одмовляє:

— А я Рак-Неборак,
Як ущипну, буде знак.

Та по тій мові, зовсім не злякавшись лізе,
лізе до кози. Коза скочила на лавку — і рак

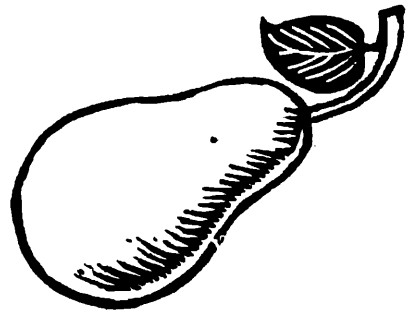
поліз на лавку; коза на піч, і він на піч, — та
як ущипне козу, саме за той луплений бік, —
коза тоді мерщій утікати з хатки. Побігла, куди
видно.

Тоді каже рак до лисички: — А бачиш, я то-
бі вигнав те „страшидо“. Іди й живи здорова
в своїй хатці.

Лисичка йому й одказує: — Ой, спасибі ж
тобі, Раку-Неборак, що ти мене з біди визво-
лив. Та подивилася на рака, подумала, поду-
мала й каже: — Як же мені тобі віддячити,
мій голубоньку? Хіба ось що: дай я тебе ску-
паю, бо ти такий чорний, брудний... Ось пож-
ди, я тобі літепла на купіль зогрію.

Та взяла, розпалила в печі, нагріла окропу —
і вкинула рака; він там і зварився. Лисичка
тоді його з'їла. Отак віддячилася!..

Це вам казочка, а мені бубликів в'язочка,
вам — колосок, а мені грошей мішок.

Грушка

Грушечко — дулечко,

Жовта моргулечко.

Повна медку.

Як ти вродилася,

Звідки з'явилася

В нашім садку?

— З цвіту пахучого,

З сонця палючого

Виросла я,

Груша між кленами

В листі зеленому —

Мати моя.

Роляник.

БУДУ ШКОЛЯРЕМ

Наш Івасик є школярник,

Має зошит і букварик.

Я також, як більший буду,

Зошит, книжку роздобуду.

І школярником зроблюся,

Бо науки не боюся.

Р. Завадович.

Василь Михайлович

Ви думаете, що я розповідатиму вам про чоловіка? Ні!.. Василь Михайлович — це був кіт.

Так, так! Великий, поважний, білий кіт. Тільки на лобі мав брунатну пляму, та хвіст брунатний. А так — увесь білий. І дуже поважний! Такий поважний, як часом буває якийсь високий урядовець, або староста. Він ніколи не бігав, нікуди не поспішав, їв повагом, помаленьку. Через свою поважність і ім'я собі придбав поважне — Василь Михайлович. А не якийсь там — Васько, Мурко...

Коли, бувало, звертались до нього — „Васько!“, або „Василію!“, то він ніби й не чув, ніби не до нього мова. А скажуть: „Василію Михайловичу!“ він зразу оглядається, муркає, але не поспішає підходити, аж поки не покличуть його: „А ходіть но сюди!“ Тоді йде. Помаленьку іде, і хвоста, як палку на плечах несе — завжди задер дотори. Дуже поважний був кіт.

Звичайно буває так, що коти, які не живуть в одній хаті, при зустрічі б'ються. Часом траплялося і Василеві Михайловичу зустрітися з чужим котом. Але не бився. О, ні! Його поважність на те не дозволяла.

Чужий кіт, бувало, стане в бойову позицію, наїжиться, хвоста настовбурчить, пихкає, пирскає, а Василь Михайлович тільки подивиться, очі прижмурить, обернеться і одійде собі. Одійде, ляже і дивиться, як сердиться чужий.

Може думаете, що він боявся? Ова! Він не був боягузом. Одного разу було таке:

На вулиці гралися сусідські собаки. Бігали, перекидалися, борюкалися один з одним, і при цих веселих забавах гарчали. Ну, звичайно, як собаки!.. Василь Михайлович сидів на тину якраз напроти своєї садиби. Хтось з хати гукнув: „Василію Михайловичу! А ходіть но сюди!“

Отже, треба було йому перейти через вулицю. А серед вулиці собаки... А, відомо всім, що коти дуже бояться собак. Та наш Василь Михайлович не злякався.

Він спустився на землю, задер хвоста дотори, якийсь час постояв і повагом рушив просто на собак. Спокійно перейшов повз них, аж собаки припинили свої забави з дива. Стояли, дивилися на кота, що так поважно йшов і не звертав на них уваги.

Кіт дійшов до своєї брами, тоді оглянувся на собак, пирскнув на них, ніби засміявся, і поліз в дірку під ворітьми.

Собаки схаменулися, загавкали, кинулися доганяти кота, але той був уже в своєму дворі. Не дістали його собаки.

Ні, не був Василь Михайлович боягузом.

Було у нього багато цікавих прикмет таких, яких звичайно коти не мають.

Наприклад: він любив їсти свіжі помідори. Сам, бувало, піде в город, на грядку з помідо-

рами, вибере собі якийсь достиглий, червоний помідор, зіб'є його лапою з куща і тут же сяде і з'їсть.

Любив ягоди — смородину. Підійде до куща, стане, упреться боком в гіляки і трусить. Спілі ягоди сипляться на землю, а він собі збирає їх, та смачненько заїдає.

Але що найцікавіше — любив купатися. То для всіх було диво дивне!

Кіт — любить купатися!

Правда, що будь-коли і в якій будь воді, він не купався. Скажімо зимою то трудно було його викупати, хоч часом і конче було треба. Він же був білий, а як залізе часом в піч, то вимаститься, та й треба купати. То він протестує.

Але влітку... О! то що іншого.

Ми наливали води в велику миску і ставили на сонце, щоб нагрілася.

Василь Михайлович підходив до миски і пробував лапою воду. Як вода була ще холодна, він лягав коло миски і чекав. Через деякий час знову пробував лапою — чи не нагрілася.

Коли вода здавалася йому досить теплою, він влазив у миску. Спочатку постоїть трохи, потім сяде, а там і ляже. Голову покладе на вінця миски, лежить собі, і солоденько мружиться на сонце. Накупається так, тоді вилазить і лягає на сонечку, вигрівається. Як висохне, зробиться такий пухнастий, чистий, білий, аж любо дивитися.

Такий то був кіт Василь Михайлович!

Ліська Л.

Перше яблучко

Вчора перше яблучко доспіло,
Аж увесь садок зарум'янило.

А сьогодні позбігались дітки
Та й зірвали яблучко із вітки.

Хоч зірвали та його не їли,
Загорнули у папірчик білий.

І дали маленькій Неонілі,
Що в лікарні хора дві неділі.

Роляник.

Гарбузова родина

Ходить гарбуз по городу,
Питається свого роду:

„Ой чи живі чи здорові
Всі родичі гарбузові?“

Обізвалася жовта диня —
Гарбузова господиня:

„Ще живі, ще здорові
Всі родичі гарбузові“.

Обізвалися огірочки,
Гарбузові сини й дочки:

„Ще живі, ще здорові
Всі родичі гарбузові“.

Обізвалася морквиця,
Гарбузова сестриця:

„Ще живі, ще здорові
Всі родичі гарбузові“.

Обізався і буряк,
Гарбузовий свояк:

„Ще живі, ще здорові
Всі родичі гарбузові“.

Обізвалася квасоля,
А за нею й бараболя:

„Ще живі, ще здорові
Всі родичі гарбузові“.

Обізався старий біб:
Я іздержав увесь рід!

— Ой ти гарбузе перістий
Із чим тебе будим їсти?

Гарбуз боком повернувся,
Веселенько посміхнувся —

„Миска пшона, кусок сала —
От до мене вся приправа“

Хто я?

Називаюся Богдан,

Так, як славний той гетьман.

Маю вже чотирі роки,

Тож живеться без мороки.

Хоч короткий маю крочок,

Швидко все біжу в садочок.

Хоч куценькі маю ніжки,

До садочка лину пішки.

Хоч маленькі маю ручки,

Креслю гарні закарлючки.

Як дістану голос часом,

То співаю тонко басом.

Шийку маю я тонку,

Але пам'ять ось таку...

І широку і глибоку,

Що не жаль сказать: нівроку.

Правда, вусів ще не видно,

Та мені ніяк не соромно.

Серце теж солодке маю,

Вас отут усіх кохаю.

Хочу вчитись, щоб уміти

Україні послужити.

Р. Завадович.

ГОРЩИК КАШІ

(КАЗКА)

Жила собі одна дівчинка.

Пішла якомсь дівчинка в ліс по ягоди і зустріла там бабусю.

— Добридень, дівчинко, — сказала їй бабуся, — дай мені ягід будь-ласка.

— Натє бабусю, — каже дівчинка.

Поїла бабуся ягід і сказала:

— Ти мені ягід дала, а я тобі теж щось подарую. Ось тобі горщикок. Тільки скажеш:

Раз, два, три,

Горщикок вари! —

і він почне варити смачну, солодку кашу. А скажеш йому:

Раз, два, три,

Більше не вари! —

і він перестане варити.

— Спасибі, бабусю, — сказала дівчинка, взяла горщикок, і побігла додому, до матері.

Зраділа мати цьому клопоту завжди на обід смачна, солодка каша готова.

Одного разу пішла дівчинка кудись з дому, а мати поставила горщикок перед собою і каже:

Раз, два, три

Горщикок вари! —

от він і почав варити. Багато каші наварив. Мати наїлася. А горщик все варить та й варить кашу. Як його зупинити? Треба було сказати:

Раз, два, три,

Більше не вари!

та мати забула ці слова, а дівчинки не було дома. Горщик одно варить та й варить. Уже вся кімната повна каші, вже і в сінях каша, і на ганку каша, а він все варить та й варить. Злякалася мати, побігла за дівчинкою, та не перебралася їй через дорогу — гаряча каша рікою тече. Добре, що дівчинка недалеко від дому була. Побачила вона, що на вулиці робиться, і бігцем додому. Ледве злізла на ганок, відчинила двері і гукнула:

Раз, два, три,

Більше не вари! —

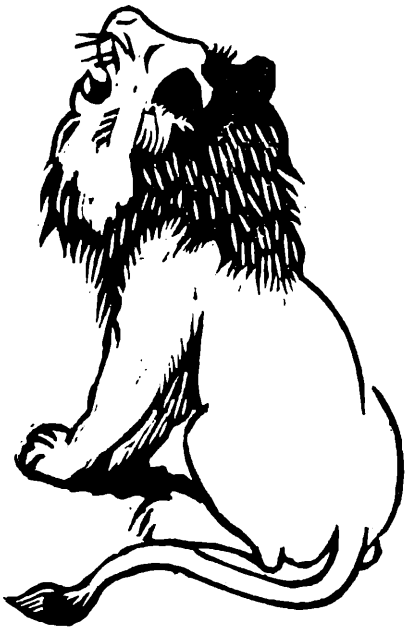
І перестав горщик кашу варити.

А наварив він її стільки, що той кому доводилося з села до міста їхати, повинен був собі в каші дорогу проїжджати та проїдати.

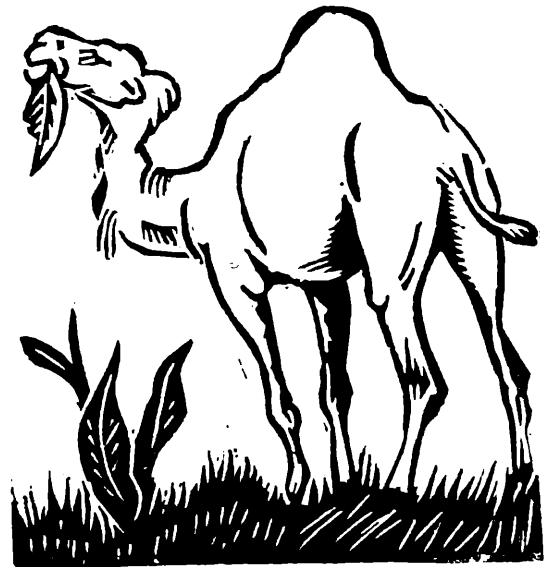
Тільки на це ніхто не скаржився. Дуже ця каша була смачна та солодка.

Вивчаймо тваринний світ

Що це за звір?

Чи знаєте цю тварину?

Що кому смакує

Раз пан Заєц — Зайчинський
Погідного ранку
Зайшов собі в лан капусти
Та й сів до сніданку.

Сів вигідно, свіже листя
В таріль накладає,
Зручно на вилки встромляє,
Смачно заїдає.

А напроти — хто надходить?
Курочка Марися!
— „Добрідень! Чом так рано?“
— „Вийшла перейтися!“

— „Пане Заєць, Вам десь певно
Хробачки смакують!“
— „Що? Я їв би тую погань?
Чи пані жартують?“

— „А, чи краще, — каже курка.
До сварки готова, —
сти хабаззя зелене,
Мов яка корова?“

— „Моя пані! — каже Заєць, —
В світі різні густя!
Вам все хробачки смакують,
Мені — лист капусти!“

ЗАГАДКИ:

1. Мати доні молодій
Огородик наділила.
Розкошує доня мила,
Каже неньці — тісно їй.
В земляній сижу коморі.
А коса моя надворі.

2. Без вікон без дверей
Повна хата людей.

солодкі

3. Ревнув віл на сто гір
На тисячу городів.

міл

ПРИКАЗКИ

1. Де рідний край,
Там і під ялиною рай.

2. Рідна хата — мов палата.

Видає Об'єднання Українських Жінок на Еміграції.

Ліцензіят і редактор — Л. ГАВВСЬКА.

Технічний редактор — І. Гасяко.

Herausgegeben mit Genehm. der Publ. Control OMG Würt.-Baden.
Inf. Contr. Div. 1000.

Druck: Ukrainische Abteilung Ha-Ig der Druckerei O. Grosskinsky.
Neckarsulm.